

De nieuwe juf

JUFFROUW CHARLOTTE

De nieuwe juf

Mysterie in de bieb

EEN AVONTUUR VAN JUFFROUW CHARLOTTE

De nieuwe juf

Dominique Demers
Illustraties: Tony Ross

kluitman

Nur 277-282/W091701

© MMXVII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MCMXCIV Tekst: Dominique Demers

© MMXVI Illustraties: Tony Ross

First published by Alma Books Ltd, Richmond, United Kingdom

Engelse titel: *The Adventures of Miss Charlotte. The New Teacher.*

Oorspronkelijk gepubliceerd in Canada als *Une aventure de Mlle Charlotte. La nouvelle maîtresse*

Nederlandse vertaling: Hanneke Majoor

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOF LEVERANCIER

Inhoud

HOOFDSTUK 1

Ze is compleet gestoord! 11

HOOFDSTUK 2

Lieve tandenborstel 20

HOOFDSTUK 3

Gebakken eend! 31

HOOFDSTUK 4

Een brief en zeven tuinkabouters 40

HOOFDSTUK 5

Zo'n onbeleefde gorilla! 47

HOOFDSTUK 6

Onze juf is nep! 56

HOOFDSTUK 7

Een dramatische wending 58

HOOFDSTUK 8

**Een heleboel kussen
en een vluchtige verschijning** 66

Epiloog 70

Hoofdstuk 1

Ze is compleet gestoord!

Meesters en juffen lopen heel snel. Ze hebben altijd haast. Hun hakken gaan van *klik-klak! Klik-klak! Klik!* in de gang. Die ochtend was anders. Onze nieuwe juf leek de tijd te nemen. We hoorden twee of drie kleine *tik-tikjes*. Toen niets. Alsof onze nieuwe juf in de gang stond te treuzelen in plaats van dat ze opschoot.

In de klas was het stil. Je kon een erwtje over de grond horen rollen. We waren allemaal zo ontzettend nieuwsgierig naar de nieuwe juf. We hadden het de hele week al nergens anders over. Niemand wist hoe deze geheimzinnige persoon uit een andere

stad eruit zou zien. Onze oude juf kreeg een baby. Ze was nu weg om op haar grote ronde buik te gaan passen.

Plotseling ging de deur open en verscheen er een hele lange, dunne vrouw. Ze had een rare hoed op. Hij leek op een heksenhoed, alleen was hij rond bovenop in plaats van lang en puntig. Maar haar jurk was helemaal niet hekserig. Het was een ouderwetse avondjurk met strikken en kant, een beetje vaal, maar best mooi.

En dat was nog niet alles. Onze nieuwe juf droeg geen schoentjes met hoge hakken, zoals de andere juffen. Ze droeg grote leren schoenen met dikke zolen. Schoenen om mee in het bos te wandelen, of bergen te beklimmen, of naar de verste uithoeken van de aarde te lopen... In ieder geval niet om mee naar school te gaan.

Onze ogen werden zo groot als schoteltjes en er vielen ook een paar monden open. Zoals altijd was Alex de eerste die iets zei.

‘Dat is geen juf, dat is een vogelverschrikker!’

Sommigen van ons grinnikten. Toen, niets. Onze ogen waren strak gericht op die rare oude dame. Ze liep langzaam naar het raam, het raam waardoor je de bosjes kon zien waar Matthijs en Julie naartoe gaan om te zoenen. Onze nieuwe juf keek uit het raam. Toen glimlachte ze. Ze had een lieve glimlach.

Juffen stellen zichzelf meestal voor. Ze zeggen dan: 'Goedemorgen kinderen, ik ben juf Bokkensprong.' Of anders: 'Hallo, mijn naam is Nathalie.' Hun stem is zacht of schel, hun toon hard of opgewekt. Je krijgt een idee van wie je voor je hebt. Maar onze nieuwe juf zei geen woord.

Ze liep naar haar bureau en toen kreeg ik door dat ze niet eens een tas met boeken of zo bij zich had. Die gekke ouwe juf was met lege handen naar school gekomen! Als wij onze schooltas zijn vergeten, moeten we naar de directeur, meneer Fluitketel, om uit te leggen waarom. Ik vind dat altijd een beetje moeilijk, want als je iets vergeet, dan vergeet je iets. Meer valt er niet over te zeggen. Je kunt niet echt uitleggen waarom.

Toen ging onze bonenstaak van een juf zitten. Iedereen hield zijn adem in. We zouden eindelijk ontdekken of ze dol was op rekenen of op dictees. Of dat ze iemand was die een hoop herrie maakt om niks.

Er zijn juffen die gek worden als de woorden op de bladzijde alle kanten op gaan en niet netjes op de lijntjes in onze schriften blijven. Andere raken bij het minste geluidje in paniek. Die worden 's nachts nog wakker als een muis een scheet laat.

Ik wilde vooral weten of onze nieuwe juf ervan hield – een beetje, erg of heel erg – om straf uit te

delen. Laten we zeggen dat ik bij de vorige juf mijn portie wel gehad heb.

Onze nieuwe juf was nu helemaal geïnstalleerd achter haar bureau, maar ze leek nog steeds geen haast te hebben. Ze streek kalm de zoom van haar jurk glad en zette toen zonder zelfs maar naar ons te kijken voorzichtig haar hoed af. Ze hield hem vast bij de brede rand en legde hem op het bureau.

Haar grijze haar was opgestoken in een knot. Dat kapsel hebben een heleboel oudere dames, maar zij had nog een vreemd ding op haar hoofd. Het was ongeveer zo groot als een mandarijn, een golfbal of een grote knikker. Een paar leerlingen stonden op om het beter te kunnen zien, en Ben klom zelfs op zijn tafeltje.

Het was een kiezelsteen!

De nieuwe juf pakte hem heel voorzichtig, alsof het een zeldzaam en breekbaar ding was. En toen – geloof het of niet – glimlachte ze breed naar de steen en aaide hem met de punt van haar wijsvinger zoals een vader of moeder een kind kietelt!

En toen begon ze eindelijk te praten. Maar niet tegen ons. Tegen haar kiezelsteen!

‘Hallo, liefje. Ach, arm klein ding. Heb ik je wakker gemaakt? Sorry, maar ik voelde me een beetje eenzaam... We zijn nu in de nieuwe klas. Of ze aardig

zijn? Dat weet ik nog niet. Ze kijken me allemaal aan alsof ik vergeten ben mijn jurk aan te trekken. Alsof ik in mijn pyjama rondloop, of in mijn onderbroek. Ik moet ze gedag zeggen. Maar ik wilde eerst even met jou praten. Maak je geen zorgen... ik voel me al veel beter.'

De juf legde haar kiezelsteen op de hoek van haar bureau en een paar seconden had ik de indruk dat de steen leefde en zou gaan keffen, grommen of miauwen.

Alex schreeuwde van achter uit de klas, tactvol

als altijd: 'Ze is compleet gestoord!'

Ik keek naar mijn vriendin Lea. Ze tikte een paar keer met haar vinger tegen haar voorhoofd. Ik wist precies wat ze bedoelde. En ik was het met haar eens. Onze nieuwe juf was stapelgek. Knetter. Geschift. Krankzinnig.

De klas werd onrustig. Iedereen vroeg zich af wat je moest doen in zo'n situatie. Juf Leeftang waar-
schuwen, in de klas naast ons? Meneer Fluitketel
erbij halen? De politie, een dokter, de brandweer?

Plotseling stond onze nieuwe juf op. Ze liep lang-
zaam om haar bureau heen en toen ze ervoor stond,
ging ze zitten... óp haar bureau.

Zelfs zittend was onze nieuwe juf nog lang. Ze
schraapte haar keel en glimlachte naar ons. De klas
werd meteen stil. Iedereen stopte met fluisteren,
alsof we allemaal in haar ban waren.

'Hallo...'

Haar stem was schril maar opgewekt, met een
zweem verlegenheid erin.

'Hebben jullie zin om een ... eh... paar sommen
te maken?' vroeg ze.

Niemand gaf antwoord. We waren allemaal een
beetje geschokt. Toen sprak ze Willem aan.

'Jij daar, wil jij de dag liever beginnen met een
paar staartdelingen of met een beetje meetkunde?'

Willem heeft een grondige hekel aan alles wat

ook maar op een getal lijkt. En al was hij behoorlijk onder de indruk van onze nieuwe juf, hij kreeg het toch voor elkaar om te antwoorden: 'Nee... Nee, mevrouw... eh... nee, juffrouw. Eh... helemaal niet.'

Het grappigste was dat onze nieuwe juf in de wolken leek met zijn antwoord.

'Willen jullie dan een dictee maken?'

Daar hoefde Alex niet eens over na te denken. Hij antwoordde meteen: 'Nee! We hebben allemaal een pesthekel aan dictees. Ze werken ons op de zenuwen...'

Hij zei het zo dat het bijna een dreigement leek. Alex vindt het heerlijk om de clown van de klas te spelen, en onze nieuwe juf glimlachte opgetogen

naar hem. Haar ogen glommen van plezier.

‘Echt? Dat is geweldig! Ik ook!’

Dat is letterlijk wat onze nieuwe juf zei. En het klonk alsof ze het werkelijk meende. Op dat moment bedacht ik dat deze vreemde oude dame misschien wel van een andere planeet kwam. Dat ze normaal gesproken klein en groen is, met drie ogen in haar hoofd. En dat haar kiezelsteen een soort radioverbinding is met een fantastisch ruimteschip dat miljarden lichtjaren bij ons lokaal vandaan door de ruimte tolt.

En het ergste is dat ik er niet eens ver naast zat.